Борислав Любомиров

И бащите имат сърца

enthusiast

Борислав Любомиров

И бащите имат сърца

enthusiast
София, 2021

Борислав Любомиров
И бащите имат сърца

© Борислав Любомиров, автор, 2021
© Яна Аргиропулос, дизайн на корица, 2021
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд публишинг“ ООД, 2021

ISBN 978-619-164-385-1

Пролог

Телефонът на Любомир Дончев извибрира за трети път. Отново беше бавачката. Навън вече беше тъмно. Работното ѝ време бе свършило преди повече от час. И все пак Любомир не разбираше защо е толкова напориста. Плащаше ѝ двойно за всеки извънреден час.

А на него му оставаше работа за поне още четири. Имаше да наваксва и от предишния ден. Беше взел решение да работи и през уикенда, за да може да довърши започнатото, но се уверяваше, че тази задача е непосилна.

Работеше в една от най-известните софтуерни фирми в страната. Достъп дотук имаха единствено най-добрите програмисти. За него, както и за много други, тази фирма беше лъскав, изкусителен шанс.

Двайсет години бяха изминали като един ден. Но не защото бяха изпълнени със събития и живот, а защото бяха напоени с работа и труд. Ден след ден. Без спирка.

Не искаше да гледа назад. Нямаше време нито за мечти, нито за планове. Особено през последната година. Непрестанно имаше нещо за довършване. Свободното му време беше дефицит.

Уикендът вече беше към края си. На следващия ден го очакваше нова папка със задачи. Имаше само още седмица, за да завърши проекта, по който работеше. Задачата беше изключително отговорна и стрес не липсваше.

По негови изчисления, ако през следващите дни прекарваше по четиринадесет часа в офиса, можеше и да се справи на-

време. Като добавеше двата часа, които трафикът поглъщаше, и времето за сън, му оставаха някакви си минути да се нахрани. Вече сериозно обмисляше идеята да започне да се бръсне на път за работа.

Но нали всичко останало вървеше по вода, преди малко бе получил съобщение от шефа си, че трябва да намери начин да присъства на две обучения идната седмица. Обикновено продължаваха няколко часа, което означаваше, че трябва да се сбогува с още един ден от ценното си време.

Тази вечер беше решен да довърши всичко, изостанало във времето, за да може утре да се отдаде на новите задачи. Но изглед за приключване на работата нямаше.

Телефонът извибрира отново. Този път се обаждаше съпругата му.

– Какво има, Катерина? – гласът му беше пресипнал. Не беше казал и дума от поне шест часа.

– Трябва да се прибереш. Майката на Зоя се разболяла. Жената ти е звъняла няколко пъти – тонът на Катерина бе равен. Любо не сгреши в предположението си, че е навън с приятелки.

– Няма как. Имам много работа. Ти къде си?

– Имам среща. Измисли нещо – отвърна тя.

– Не мога да се занимавам и с това. Тази вечер ще остана в офиса.

– Аз съм извън града. Няма как да се върна.

– Ще намериш начин. Налага се – повиши тон.

– Виж какво, не искам да се карам с теб. Казах ти, не мога да се върна. Сега трябва да затварям – отвърна тя и прекъсна разговора.

Не за първи път Катерина постъпваше по този начин. Любомир изпита истинско желание да я намери и да я завлече в дома им. Нямаше представа дали са правени проучвания колко стрес може да понесе човек, но усещаше, че вече е накрая на силите си.

За капак на всичко предстоеше седмичната актуализация

на компютрите в сградата. Побърза да запази проектите, по които работеше, но едноминутният разговор с Катя му излезе през носа и миг преди да раздвижи мишката, видя активирането на сигнала за актуализация. През следващите двадесет минути компютърът му щеше да премине през обстойна проверка и новите подобрения щяха да се инсталират автоматично. А работните му проекти щяха да изскочат на екрана едва след завършването на цялата процедура.

Стараеше се да не оставя компютъра си включен, и то с проекти на екрана, тъй като нямаше доверие на колегите си. Секторът беше твърде конкурентен. Всеки се бореше за оцеляването си, а да оцелееш във фирма като тази не беше никак лесно.

Поредната вибрация на телефона отключи целия насъбран гняв и юмрукът му безжалостно се стовари върху бюрото. Побърза да отвори първото чекмедже, извади една опаковка с хапчета, взе две и ги глътна. Добре, че се беше сетил да купи нови. Иначе нещата нямаше да свършат никак добре. Успокоителните си ги биваше. Действаха мигновено.

Без да се замисля повече, Любомир грабна двете папки, по които работеше, облече палтото си и излезе от офиса. За пореден път щеше да пренесе работата си вкъщи. Но нямаше друг избор.

Трафикът тази вечер като по чудо бе щадящ. Отне му сравнително кратко време, за да стигне до дома си. Всички лампи в къщата светеха както обикновено. Никой не си правеше труда да ги гаси. Голямата им къща засенчваше двата блока, между които се намираше и с които съвсем спокойно можеше да се конкурира по мащаби и архитектура. Когато ставаше дума за удобство, Любомир харчеше, без да се замисля.

Вероятно голямата му дъщеря Леда бе навън с приятелки, докато близнакът ѝ – Йоан, седеше на леглото си, пренесъл се в друг свят със слушалки на ушите. Малките – Алек и Мая, сигурно вече спяха.

Бавачката го посрещна на вратата. Вече се бе приготвила и нервно очакваше момента, в който ще може да си тръгне.

– Храната е в кухнята. Мая е вечеряла. Обещала съм ѝ приказка за малката русалка. Лека вечер – осведоми го тя, докато обуваше обувките си, след което изтича по моравата като подгонена.

– Чудесно – произнесе едва чуто Любомир.

Очакваше го дълга вечер. Нямаше време за губене. Първото нещо, което направи, бе да сложи Мая в леглото и да ѝ пусне аудиоприказка от устройството до леглото ѝ. Една чудесна придобивка, която му спестяваше време и усилия. Не след дълго малкото момиченце се унесе, заслушано в познатия глас на виртуалната разказвачка, и заспа.

Облекчение се разля по тялото му. За щастие нямаше да е една от онези вечери, в които двегодишната му дъщеричка се хваща за краката му и не иска да се отдели от него. Подобни изпълнения винаги завършваха по един и същи начин – с горчиви сълзи и изгубено време. Обичаше дъщеря си, но понякога не можеше да търпи глезотиите ѝ. Като се изключи Мая, другите му деца вече бяха големи и можеха да се оправят сами, или поне той така си мислеше.

Имаше много задачи за вършене. Утре трябваше да се събуди по изгрев слънце свеж и готов за работа. Предстоеше му нещо изключително важно. Имаше нова възможност за повишение. Задължително трябваше да се възползва от нея. С новата позиция го очакваха и нови отговорности, така че нямаше време за оплаквания.

От отсрещната стая се разнесоха викове. Леда и Алек спореха за пореден път. Сигурно петгодишното момче отново искаше услуга от сестра си. Любо тръгна към вратата, но се досети, че го очаква работа, и се отказа. Щяха да се оправят сами.

Изхлузи набързо дрехите си и влезе да се изкъпе. Мисълта, че можеше да отдели малко време за себе си, почти го зарадва. Намаза тялото си с душ гел, стараейки се да изтрие

следите от умора. Топлият душ му се отрази ободряващо.

Когато видя мекото легло пред себе си, му се прииска да се просне отгоре и да се отдаде на съня. Но нямаше как да си го позволи. Вместо това захвърли хавлията настрана, облече набързо костюм и седна на бюрото си. Беше свикнал да носи официални дрехи и вкъщи, макар че не се налагаше. Това беше един вид сигнал за мозъка му, че предстои работа.

Разтвори лаптопа си и въздъхна. Погледът му зашари по екрана.

На следващата сутрин Любомир се събуди върху бюрото си с ужасно главоболие. Целият се беше схванал. Бе се трудил до късно, но отново не бе успял да свърши всичко, което искаше. Очакваше го един нов, дълъг, изпълнен с работа ден.

Нямаше и следа от съпругата му. Откакто спяха в различни стаи, се засичаха рядко. Помисли си да се свърже с нея, но реши да си го спести, тъй като ѝ беше ядосан и вероятно щяха да се скарат.

Вместо това се оправи набързо и изхвърча от къщата. По пътя си не срещна нито едно от децата. Бавачката вероятно вече беше тук и обличаше малката Мая. Училищният автобус скоро щеше да дойде, за да закара Алек, Йоан и Леда. Да ги запише в едно училище беше едно от най-добрите му решения. А това, че в него имаше и предучилищни групи, улесняваше още повече родители като Любомир.

По пътя се свърза с бавачката. Не искаше да го отлага, тъй като знаеше, че залови ли се за работа, няма да може да мисли за нищо друго до късните часове на нощта.

– Би ли могла тези дни да оставаш до малко по-късно? – заедно с това последва и предложение за повишаване на заплатата.

Зоя веднага се съгласи. Не беше луда. Шефът ѝ беше щедър човек. След като сключиха споразумение, Любо затвори облекчен.

Скоро пристигна във фирмата. Проектите го чакаха на

екрана. За щастие нямаше изглед някой да е навлизал в личното му пространство.

Шефът на отдела намина за ежедневната проверка. Следеше работата им изкъсо. И този път не пропусна да припомни на Любомир, че ако иска ново повишение, ще трябва да се постарае.

Любо беше решил да се лиши от обедната си почивка и от единия си свободен час вечер преди лягане, в който обикновено четеше книги за програмиране, за да компенсира изгубените часове заради семинарите.

В тази фирма всички работеха усърдно. Конкуренцията беше изключително свирепа. За една длъжност се бореха повече от сто души. Тук нямаше място за приятелства. Неслучайно, когато имаха време за обедна почивка и се събираха във фирмената столова, всички говореха само за едно – работа.

Любомир имаше чувството, че колкото и да се старае, няма да е достатъчно. Опитваше се да дава всичко от себе си, но не можеше да отрече, че желанието и хъсът, които имаше през първите години от идването си тук, отдавна се бяха изпарили.

А за капак на всичко шефът на отдела не спираше да го тормози. Напоследък постоянно го упрекваше, че е прекалено бавен. Заплашваше го, че ако продължава така, ще го понижи.

Любомир Дончев бе дошъл във фирмата напълно неук и без никакъв опит. Бяха му предоставили голям шанс, когато го наеха да отговаря за разпращането на електронната поща. Впоследствие той бе вложил всичките си приходи, за да бъде обучаван от специалисти. За отрицателно време се бе издигнал до програмист. От тогава до сега не беше спирал да се развива. Тази работа бе отворила много врати пред него.

Днес вече беше на светлинни години от онзи осемнайсетгодишен младеж, който разпращаше имейлите и не знаеше какво иска от живота. Но всичко си има цена, а цената на този успех беше твърде висока. И въпреки това Любомир не съжаляваше. Имаше всичко – съпруга, четири деца, огромна

къща, скъпа кола, както и престижна професия.

В момента, в който чу думите да излизат от устата на шефа му, меко казано му се прииска да го фрасне право в лицето, за да си отмъсти за всичките унизителни думи, които му се бе наложило да чуе през последните седмици. Но за нищо на света нямаше да рискува работата и хубавия си живот по толкова глупав начин. „Всичко си струва“, повтаряше си многократно, докато се успокои.

Беше изпълнил едва половината от задачите си и вече нямаше представа как ще успее да навакса. Нито добрата му памет, нито организацията и дисциплината му бяха достатъчни. Темпото беше смразяващо бързо.

И все пак имаше колеги, които бяха почти готови с поставените им задачи. Те бяха истински компютърни гении, докато той бе положил свръхчовешки усилия, за да стигне дотук. Такива хора бяха бъдещето на програмирането. И все пак знаеше, че старанието винаги се оценява. Въпреки че този път по-ясно от всякога усещаше, че го обзема чувство на безнадеждност.

Работата го изцеждаше, но знаеше, че си струва. Повишението не беше за изпускане. Съпругата му щеше да е доволна. А и децата му нямаше да се притесняват за нуждите си. Не че някога са го правили. Той не ги лишаваше от нищо.

Дъщеря му Леда беше маниачка на тема дрехи. Притежаваше екземпляри от най-новите лимитирани колекции дрехи, аксесоари и козметика. За уроците по плуване и пиано на сина му Йоан също отиваха куп пари, понеже го обучаваха само прочути професионалисти. Дори петгодишният Алек имаше свой собствен плейстейшън, както и плазма, таблет и компютър. Малката Мая също не можеше да се оплаче – беше презадоволена със скъпи играчки и маркови дрехи. Бавачката сама по себе си също беше голям разход. А майка им – Катерина Дончева, живееше като истинска царица.

Къщата им беше оборудвана с модерна и скъпа техника. За частното училище на децата също отиваше голяма сума.

Беше най-доброто в цяла България.

На обяд получи обаждане от учителката на малкия си син. Умело отбягваше повикванията ѝ от близо седмица и вече му беше неудобно да ѝ затвори.

– Моля? – поде нетърпелив. В главата му се пишеше нов гениален компютърен код. Разговорът трябваше да свърши максимално бързо.

– Добър ден. Ще ви помоля днес да наминете до училището. Искам да поговоря с вас.

– Днес е невъзможно. Нека го отложим за другата седмица.

– Моля ви да бъде възможно най-скоро. Имаме проблем, който не търпи отлагане – настоя тя.

– Свържете се със съпругата ми тогава – защо занимаваха него? Нима не беше упоменато, че Катерина е тази със свободното време, която се занимаваше с работите около децата?

– Опитахме се, но без успех. Ще ви очакваме.

– Хубав ден – приключи разговора той.

Какво ставаше с Катерина? Вероятно отново се беше запиляла някъде с приятелките си. Едва ли имаше значение. Трябваше да работи.

В края на деня се опита да се свърже със съпругата си, но без успех. Наложи се да се прибере до вкъщи, за да разговаря с нея. Напоследък почти не се виждаха. Искаше да обсъдят случая с Алек. Не можеше и дума да става той да се занимава и с това. Иска или не, Катя бе длъжна да го направи.

Лампите в къщата отново светеха. Съмнение обзе Любомир. Животът му напоследък представляваше непрестанна динамична борба за нова длъжност, докато тук сякаш всичко бе на пауза. Пристъпи по моравата и се загледа в мрачното небе. Имаше лошо предчувствие.

Завари голямата си дъщеря във всекидневната. Беше се свила на кълбо. Притесни се, че може нещо да се е случило. Отиде до нея и я заговори.

– Всичко ли е наред, Леда?

– Мама е изчезнала – отвърна тя и сбръчка чело.

Когато чу думите ѝ, доза облекчение се разля по тялото му. Катерина не беше изчезнала. Това беше повече от сигурно. Подобни прояви бяха характерни за нея.

Опита се да убеди дъщеря си, че майка ѝ е добре и вероятно е с приятелки, но Леда беше убедена, че нещо не е наред. Категоричността ѝ леко го притесни. Леда изтъкна факта, че майка ѝ не се е прибирала от цяла седмица. Освен това не отговаряла на обажданията ѝ.

Любомир ѝ обеща да разбере какво става. Свърза се с някои от приятелките на Катерина. Никоя от тях не знаеше нищо за нея. Не бяха я виждали от седмица. Всички това повтаряха. Любо се опита да се свърже с нея по всички възможни начини. Накрая прибегна до това да проследи банковите ѝ карти. Каквото и да се случеше, съпругата му никога нямаше да спре да пазарува. Когато видя датата на последното използване, целият пребледня. Втори февруари – точно преди седмица.

Уплаши се, че има възможност Катя да е отвлечена. Бяха богато и уважавано семейство. Не, не можеше да е това. Все пак не бяха във филм. Трябваше да има някакво обяснение.

За да не тревожи дъщеря си, той я излъга, че е успял да се свърже с майка ѝ и я увери, че няма смисъл да се притеснява и трябва да си почине. Леда се почувства малко по-добре, но въпреки това притеснението не я напусна. Проследи я дори в сънищата ѝ.

Алек и Мая също бяха усетили липсата на майка си. Сякаш тревожността бе обзела всички тях, без дори да подозират какво се случва. Същата вечер Алек не можа да заспи до късно, а Мая плака дълго без причина. Дори бавачката не успя да я успокои.

Любомир беше много разтревожен. И дума не можеше да става за сън. Нямаше да се успокои, докато не разбереше какво се случва. Обмисляше какви ли не варианти. Все повече смяташе, че е възможно да са я отвлекли за откуп. Нима и

в днешно време се случваха подобни неща? Струваше му се прекалено нереалистично. А може би беше претърпяла някакъв инцидент? Но в такъв случай първо щяха да се свържат с него. Можеше да им отнеме време, но не и цяла седмица. Това не беше вариант. Оставаше само една възможност, но Любомир се насили да не мисли за нея. В един момент осъзна, че не му остава нищо друго, освен да чака.

Цяла нощ беше неспокоен. Опита се да поработи, но без успех. Не можеше да се концентрира. Не спираше да мисли за съпругата си. Чувстваше се безпомощен. Какво се случваше? Нима беше изгубил контрола над живота си?

На сутринта Любомир най-сетне получи вест от Катерина. За съжаление, един от големите му страхове се оказа истина...

Трудни дни предстояха за семейство Дончеви. Любомир знаеше това още от мига, в който отвори получения от съпругата си имейл. В него тя разказваше как от доста време имала нужда от промяна, но до този момент не предприемала действия заради семейството си. Сега искала да обиколи света, да се отдаде на незабравими моменти, с други думи – да живее като свободна жена.

Катерина винаги е била ексцентрична особа. Неслучайно никой от приятелите ѝ не можеше да проумее как една дръзка и арогантна мечтателка като нея може да се свърже с обикновен, разумен и практичен мъж като Любомир. За околните тази любов беше обречена от самото начало, но не и за тях. Макар и да бе имала куп други мъже в живота си преди него, в Любомир Катерина откри нещо, което изключително много я привличаше. Нещо чуждо и недостижимо. Никой друг не я любеше като него. Телата им си пасваха идеално. Спомените от горещите нощи, които бяха споделили, ги грееха и до днес. Но явно с всичко това беше свършено.

В имейла Катерина споделяше на съпруга си, че смята връзката им за изхабена, а щастието им за отдавна оста-

нало в миналото. Пишеше му, че в живота ѝ има нов мъж. Със сигурност по-млад и по-богат от него.

Любомир бе предвиждал подобен край на брака им още след раждането на близнаците. В началото дивата страст ги бе заслепявала. Любомир беше едва двайсетгодишен, с големи амбиции и изключително красив. Катя беше с пет години по-голяма от него и тъкмо беше приключила връзката си с един женен богаташ. Любо не беше най-добрата възможна партия, но чарът му я влудяваше. С времето тя си науми, че това неопитно момче също може да забогатее, и не спираше да говори за това. Мисълта, че може да тъне в разкош, я очароваше. За да не изгуби този шанс, тя дори бе забременяла. Още тогава между тях имаше различия, които дори бурните нощи не можеха да заличат. С времето Катерина искаше все повече от съпруга си, а в замяна на това му роди още едно дете. Последното, Мая, бе в резултат на невнимание и Катерина и до ден днешен съжаляваше, че си бе позволила да ражда на четиридесет години.

Любомир дори се учудваше, че бракът им бе продължил цели седемнадесет години, но ето че неизбежният край явно бе настъпил. И не знаеше кого да вини. Нея, задето го бе оставила сам с четири деца и куп отговорности, или себе си заради неразумното решение да гради живот с жена, която обича единствено себе си.

Съобщението му подейства едновременно успокояващо и напрягащо. Поне знаеше, че е жива. Но какво следваше оттук нататък? Изход Любомир не виждаше. За разкаяние и дума не можеше да става – Катерина бе напълно сигурна в решението си. За осемнадесет години Любомир имаше възможността да я опознае добре.

Още навремето, когато го бе подтиквала да се бори за по-висока длъжност и му бе разказвала мечтите си да има пари, скъпа къща, коли и луксозен гардероб, Любо бе разбрал, че двамата са много различни. Вероятно, ако близнаците не се бяха появили толкова скоро, щяха да се

разделят още на третия месец. Но времето се бе изнизало твърде бързо. Деца, пищна сватба с куп гости, гигантски заем от банката за къща, работа, повишения, трето дете, четвърто дете.

Сега, преосмисляйки живота си, не можеше да повярва, че беше минало толкова време, но годините не оставаха длъжни на никого. Можеше да се самозалъгва, но доказателството беше пред очите му – неговите деца. За него тези години бяха изминали като миг – на моменти обременяващ, тежък, в други – увлекателен, емоционален и лъскав. Но за децата му това бе цял един живот.

Нямаше представа какво да прави. Какво се очакваше от него? Какво правят другите хора в подобно положение? Защо ли смяташе, че подобни взаимоотношения са се превърнали в нещо нормално? Всичките му колеги имаха сходни бракове. Нима и те щяха да свършат по същия начин? Ами децата? Всички имаха деца. Две, три, дори рекордните четири. Големи семейства, луксозни апартаменти и къщи. Всички те ли щяха да имат подобна съдба?

Какво щеше да стане с децата му? Леда и Йоан бяха в пубертета. Любомир не обръщаше внимание на непрестанните им караници, тъй като вярваше, че всичко се дължи на крехката им възраст. Алек бе едва на пет. Какво ли разбираше той от живота. Мая пък съвсем наскоро бе проговорила. Тя беше голяма чаровница, макар че капризите ѝ често му идваха в повече. Какво щеше да стане с всички тях? Нима не заслужаваха да имат семейство?

Любомир чувстваше, че ако не полегне да поспи, ще се побърка. Беше рано сутрин, но след няколко безсънни нощи силите му вече го напускаха. Актуализация в този случай беше невъзможна. Рестарт също нямаше да свърши работа. Вероятно трябваше да се насили да спре да мисли, да натисне бутона за изключване и просто да се отдаде на забравата.

Приземяване. Тъмнина. Пренасяне. Застиване. Покой.

Последваха тежки дни. Още тогава Любомир писа на Катерина. Нямаше какво да ѝ каже. Просто трябваше да уредят въпроса с развода, имуществото, децата, ангажиментите, които вече бяха поели, и още куп други неща. Искаше му се да се свърши с всичко това възможно най-скоро. В първия момент, когато му се освободеше време, щеше да се консултира с адвоката си.

Следващите няколко дни не спираше да мисли за случващото се. Катерина отново се затри и не отговори на имейла му. Разсеяността се отрази на работата му. Вече беше напълно сигурен, че няма да се справи с всичко навреме. Оставаха четири дни до крайния срок. Имаше да наваксва три. Последният от тях щеше да бъде ужасно дълъг, тъй като освен завършване на целия проект, по който работеше, трябваше да отдели време и за представянето му пред борда на директорите.

Не разказа нищо на децата. Нямаше сили да застане пред тях, тъй като не знаеше дали да ги лъже, или да им каже истината. Единственото, което направи за момента, бе да помоли бавачката да убеди Леда, че всичко с майка ѝ е наред. За щастие нямаше проблем с това. Не заради бавачката, а защото Леда беше засякла Катерина в социалните мрежи.

Докато всячески се опитваше да се бори с работата, получи поредното обаждане от учителката на по-малкия си син. Не можеше да повярва. Сега трябваше да се занимава и с това. На Катерина вече не можеше да се разчита. Нямаше кой друг да се заеме. Бяха се затворили като в пашкул, допускайки до света си единствено бавачката Зоя и едно момче, което ангажираха от време на време при нужда. Родителите на Любомир бяха далеч в миналото, тези на Катерина живееха в другия край на света. Помисли си да се свърже със Зоя и да я помоли да отиде в училището вместо него, но тогава нямаше да има кой да се грижи за Мая. Изходът беше само един – за пореден път отложи разговора с учителката.

Големият ден, в който трябваше да представи проекта

си, дойде съвсем нахално, без свян и грубо сблъска Любомир с реалността – тази, от която сега имаше стотици причини да се страхува. Беше успял да приключи само част от проекта. Липсата на основни компоненти и разработки щеше да стане явна за всеки работещ в сектора. Въпреки това нямаше много варианти.

Вкъщи го очакваха куп проблеми още от сутринта. Получи уведомление от училището на Йоан, че той не е посещавал часовете цяла седмица. Бавачката беше забелязала, че нещо с него не е наред, но понеже не ѝ влизаше в работата да се грижи за друг освен за Мая, си беше затворила очите. Учителката на Алек пък беше организирала среща със специалисти от регионалния ресурсен център, на която да обсъдят поведенческите проблеми на момчето. Любомир задължително трябваше да присъства. В същото време на Мая ѝ растяха поредните зъбчета, по ирония на съдбата три наведнъж. А Катерина вероятно беше на някой екзотичен остров и изживяваше най-хубавите дни в живота си.

После щеше да мисли за всички тях. Сега трябваше да се съсредоточи върху оставащата работа и презентацията, която щеше да изнесе пред борда.

Нищо не мина по план. Сякаш не стигаше това, че не бе успял да изпълни задачите си и не се беше подготвил добре за презентацията, но и всичко останало беше срещу него. Някой се беше опитал да хакне системата и това бе предизвикало смут и притеснение. Всички бяха крайно изнервени. Само чакаха да чуят оставащите десет презентации и да се заемат с по-важни дела. Бленуваното от всички време за почивка беше някъде далеч в бъдещето.

Любомир се опита да компенсира недостатъците на проекта си с добро представяне, подробни обяснения и иновативни стратегии. Използва всичките си презентационни умения и даде всичко от себе си, за да изглежда максимално уверен и решителен. За съжаление без успех.

Трудът му бе обявен за несериозен, подценяващ фирма-

та, уронващ достойнството на всички, отделили десет минути от ценното си време да слушат брътвежите му. Любомир беше предвиждал подобно развитие, но не и че ще бъде освободен от длъжност. След куп обиди относно работата му и многократно подлагане на качествата му под съмнение Любомир беше уволнен.

Така в живота на Любомир Дончев започна голяма промяна, която всъщност може би се беше зародила отдавна, а може би тепърва предстоеше да започне, но със сигурност щеше да промени много неща.

Борислав Любомиров
И БАЩИТЕ ИМАТ СЪРЦА

Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корица *Яна Аргиропулос*
Коректор *Цвета Нинкова*
Предпечат *Ивайла Пеева*

Българска. Първо издание.
Формат 60x90/16
Печатни коли 16
ISBN 978-619-164-385-1

Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд публишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Любомир Дончев има мечтания живот. Четири прекрасни деца, чудесна съпруга, изключително доходоносна работа и голяма и хубава къща. Но нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Какво се крие зад фасадата на този перфектен живот? Какво ще се случи, когато проблемите се появяват един след друг, повличайки след себе си още и още, и всичко започне да се срива?

Любомир ще бъде принуден да се изправи пред предизвикателството да се превърне в баща на собствените си деца и тепърва да ги опознае. Той за пръв път ще осъзнае какво е пропуснал заради своя работохолизъм и ще опита да поправи нещата, но дали вече не е късно? Ще успеят ли да открият път един към друг и да бъдат истинско семейство?

„И бащите имат сърца" е дебютният роман на Бориславъ Любомиров. В него младият автор разглежда темите за семейството, детското развитие, родителството, отношенията между деца и родители, както и проблемите на децата в различни възрастови групи.

www.enthusiast.bg
9 786191 643851
Цена: 16 лв.